

LBRIS

We know
books

MICUL PRINT

Antoine de Saint-Exupéry

Ilustrații: Claudia Bordin

Traducere: Elisabeta Ivan

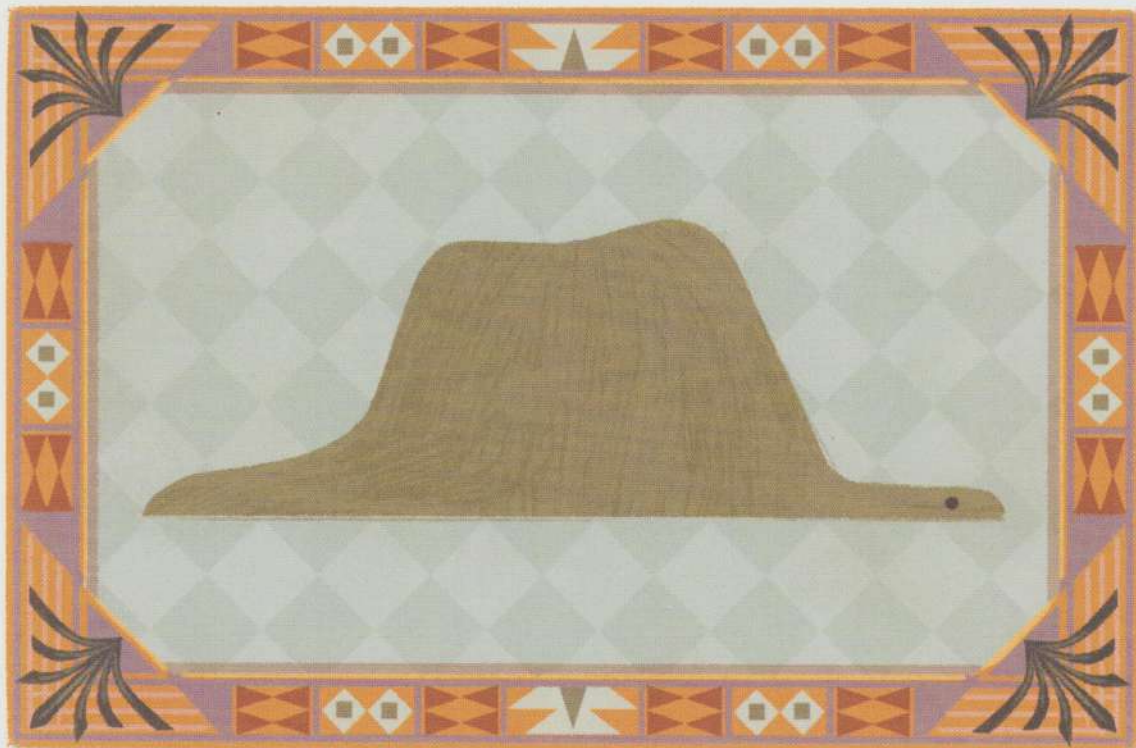
◆ I ◆

Cu mult timp în urmă, pe când aveam șase ani, în timp ce răsfoiam o carte despre pădurile virgine, care se numea *Întâmplări din trecut*, am văzut o imagine uluitoare: reprezenta un șarpe boa care înghițea un animal.

În carte se spunea: „Șerpii boa își înghit prada dintr-odată, fără s-o mestece. Pe urmă, nu mai sunt în stare să se miște și dorm șase luni, cât durează digerarea“.

Foarte interesat de peripețiile din junglă am reușit, la rândul meu, să realizez, cu un creion colorat, primul meu desen.

*Am arătat capodopera mea oamenilor mari
și i-am întrebat dacă
desenul meu îi sperie.*

– De ce să ne sperie o pălărie? s-au mirat ei.
Desenul meu nu reprezenta o pălărie. El reprezenta,
de fapt, un șarpe boa care înghițise un elefant.

Atunci, am desenat
și interiorul șarpelui boa,
astfel încât oamenii mari
să poată înțelege.

*Oamenii mari
au nevoie
întotdeauna
de explicații.*

Ei m-au sfătuit să pun deoparte desenele cu șerpi boa văzuți din afară sau pe dinăuntru și să mă ocup mai degrabă de geografie, istorie, aritmetică și gramatică. În felul acesta, la șase ani, am abandonat o carieră nemaipomenită în pictură, fiind descurajat de insuccesul primelor mele două desene. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri și este obositor pentru copii să le tot explice.

A trebuit, deci, să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Pentru o vreme, am zburat cam prin toată lumea, iar geografia, e adevărat, mi-a fost de mare folos. Știam să recunosc și să deosebesc, de la prima vedere, China de Arizona. O astfel de abilitate e importantă dacă te rătăcești noaptea.

De-a lungul vieții mele, am avut o sumedenie de legături cu o mulțime de oameni serioși și mi-am petrecut multă vreme printre oameni mari. I-am cunoscut îndeaproape în multe ocazii, dar acest fapt nu mi-a îmbunătățit părerea despre ei.

Când întâlneam pe cineva care îmi părea ceva mai dezghețat la minte decât restul, îi arătam desenul meu numărul unu, de care nu m-am despărțit niciodată. Făceam un experiment, vrând să știu dacă avea o minte cu adevărat pătrunzătoare. Dar întotdeauna omul mare îmi răspundea: „E o pălărie”.

Atunci nu mai vorbeam nici de șerpi boa, nici de păduri virgine, nici de stele. Mă puneam la mintea lui. Stăteam cu el de vorbă despre bridge, golf, politică și despre cravate. Iar omul mare era foarte mulțumit pentru că făcuse cunoștință cu cineva atât de interesant.

◆ ◆ II ◆ ◆

Ășa am trăit eu, stingher, fără să am cu cine sta într-adevăr de vorbă, până când, acum șase ani, am rămas în pană în pustiul Sahara. Mi se stricase ceva la motor.

Nu mai funcționa deloc și, cum nu luasem cu mine nici mecanic, nici călători, mă pregăteam să încerc de unul singur să duc la bun sfârșit o reparație anevoioasă. Era o chestiune de viață și de moarte de vreme ce abia dacă aveam apă de băut pentru opt zile.

În prima noapte am dormit acolo, pe nisip, la mii de kilometri depărtare de orice așezare omenească. Eram chiar mai singur decât un naufragiat pe o plută, în mijlocul oceanului. Așadar, vă închipuiți uimirea mea când, deodată, la revărsatul zorilor, m-a trezit un glăscior plăcut care mi-a spus:

– Te rog... desenează-mi o oaie!

– Poftim?

– Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare, ca lovit de trăsnet. M-am frecat bine la ochi și am privit cu atenție de jur împrejur. Și atunci am văzut în fața mea un omuleț cu totul nemaipomenit, care mă scruta cu gravitate. Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am izbutit să i-l fac. Desigur, trebuie să recunosc că desenul meu e mult mai puțin fermecător decât modelul, dar nu e vina mea. Pe când aveam șase ani, oamenii mari mă făcuseră să-mi pierd orice încredere în cariera mea de desenator și, în afară de șerpi boa văzuți pe dinafară și de șerpi boa văzuți pe dinăuntru, nu mai învățasem să desenez nimic altceva.

Prin urmare, priveam cu ochi mari și uimiți la arătarea aceea. Nu uitați că mă aflam la mii de kilometri depărtare de orice așezare omenească! Or, omulețul meu nu părea a fi nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea nici înfățișarea unui copil pierdut în inima pustiului, la mii de kilometri depărtare de orice așezare locuită.

Când, în sfârșit, am fost în stare să vorbesc, l-am întrebat:

– Bine, dar... ce faci tu aici?

Atunci, el a rostit din nou, încetișor, ca și cum îmi cerea un lucru din cale-afară de însemnat:

– *Te rog... desenează-mi o oaie!*

În fața unei taine copleșitoare, nici nu mai cutezi să te împotrivești.

